

רבונו של עולם, דע שיש לך אוהבים בעולמך!!

ויהי בליל ט"ז טבת בליל שישי בשבת, ואני בירושלים של מטה, נפתחו השמים ואראה מראות אלוקים .

הייתי שם, אחד מיני רבים, שבורים, רצוצים, הלומי גון ועטופי אבל .

הייתי במסע הלוויה של הנערה הצדקנית אסתר ביילא פולק, ויצאתי מבולבל מחד, אבל מסודר מאד מאידך .

לרגעים, הייתי צריך לצבוט את עצמי, ולחזור למציאות הנוראית, למעמד המרטיט של אבא שנפרד בפעם האחרונה מביתו הבכורה, בתוך השנה לפטירת רעייתו.

מעמד קורע וממיס לב של אחים שלא מעכלים איך תוך שבוע, אחותם הגדולה, זאת ששימשה להם גם כאם, עוזבת את העולם בחטף, אוי, איזה גזר דין קשה, אוי, איזה כאב, אוי, איזה צער, אוי, כמה גון ואנחה .

אבל, זה לא היה כזה פשוט, כי בסוף מסע ההספדים, נעמד יהודי לדבר, ואולי מאה פעמים אמר תודה, תודה לרבונו של עולם, האבא האהוב והאהוב, המתוק, השומר, המגין, תודה לאבא כל כך מיוחד, שזיכה אותנו לשמח אותו ולעשות אותו מאושר בבוא אליו נפש נקיה וצדקנית.

היהודי הזה, הוא לא אחר מאבי הנערה, הגאון הצדיק רבי מאיר טוביה פולק שליט"א, שעומד מול מיטת בתו בכורתו, שהיא היתה תקוות המשפחה לנחמה אחרי השבר והאסון הגדול לפני כעשרה חדשים בהלקח מהם אמם אחרי שנות סבל, וכמה שהם חיכו שתהיה להם שמחה בבית, שאסתר שלהם תעמוד מתחת לחופה עם משאת חייה, בחור שבאמת יאהב את התורה כמו שסיפר אחיה נ"י, וכעת, אפר תחת פאר, ונהפך לאבל תקוות מחולם.

והאבא הצדיק הזה, האיש אשר ממשש אמונה באצבעותיו, עומד, ובקול צלול וחזק מודה לקב"ה, ומודיע לו ולכולם, שאין מה לנסות להבין, כי ודאי שזה טוב, כי אתה האבא הכי טוב והכי מתוק, ופריו מתוק לחיכי, ואפי' אם אנחנו רואים אסתר - הסתר, אבל אין זה חושך, אלא הסתר הבא מתוך עוצמה של אור, אסתר - מן התורה !

והוא ממשיך בצלילות ובیشוב הדעת שאין דומה לה, ואומר, כי האבא הטוב לא לקח כלום, כי הכל שלו, היא שלו ואני שלו, וכולם כולם, שלו !

וממילא זה הזמן להודות על מתנה נפלאה של 21 שנה עם כזו ילדה, ועל הזכות לגרום אושר לאבא שזוכה לקבל אליו כזו כלה צדקנית .

אהה, ודגלו, עלי, אהבה - הדגל של הקב"ה עלינו, הוא אהבה, וממילא לא צריך תשובות כי אין שאלות, כי הכל ממנו, אוהב את עמו ישראל, ובוחר בעמו באהבה.

אין עט ואין מילה לתאר אבא שעומד מול מיטת בתו, אלפי אנשים מסביב מתייפחים בקולי קולות, והוא אומר לבתו, איזה כיף לך, וכדי שלא נטעה, הוא חוזר שנית בקול חזק, איזה כיף לך .

איזה כיף לך שאת הולכת להיות קרובה לכזה אבא טוב ואוהב !!

לרגע, הבליחה מחשבה בראשי, פשט חדש בפס' בקהלת, פשט שהתחדש לראשונה מאז נכתב ספר קהלת, וכך אומר החכם מכל אדם "טוב ללכת אל בית אבל מלכת אל בית משה", ורגילים לומר כי בבית האבל מתעוררים ומתחזקים להכין זווידא לאורחא, אבל כאן חידש רבי מאיר טוביה שיש בחינה אחרת בפס' זה, כי יש נקודה שבה יש אושר יותר גדול בבית אבל מבית משה, איזה אושר, איזו זכות, לשמח את האבא הטוב, איזה כיף לה שהיא הולכת לכזה אבא, זה הלא טוב וכיף יותר מחתונה, אז ודאי שטוב ללכת אל בית אבל ...

עמדתי שם, ובכיתי, בכיתי על האסון הנורא הזה, ודמעות בדמעות נגעו, דמעות של התרגשות מעוצמת המעמד, גילוי השכינה וחיזוק האמונה, שדומה כי מאז מעמד הר סיני לא היה דבר כזה .

באוויר יכלתי להרגיש, שמשהו קורה, משהו משתנה, משהו מתחדש, ואין ספק ששערי שמים נפתחו, ושם במרכז ירושלים על הארץ הוצב סולם, וראשו הגיע השמימה .

ואם כבר חשבנו שאין עוד מה להוסיף אחרי כאלו עוצמות, אחרי כאלו תעצומות, פתח האבא בקול חד שובר ארזים, ופנה אל האבא המתוק, אנא אבא, יש לי בקשה ממך, לא מגיע לי כלום, אבל אני מתחנן מעומק ליבי .

המתח באוויר ניתן למישוש, אחרי כאלו דיבורי אמונה, אחר מסע בו איש אחד מיוחד לקח את כל הניצבים ורומם אותם בבת אחת אל שמי שמים, מה הוא כבר יכול לבקש !!

מן הסתם, הוא יבקש שיהיה כח להמשיך, לו ולילדים השבורים ורצוצים עד דכדוכה של נפש, שיהיה להם כח לאסוף את עצמם מן השבר הנורא, להיבנות ולהמשיך .

אבל לא, הוא מרעים בקולו ושואג, אני מבקש ומתחנן רק על דבר אחד, רבונו של עולם, אבא אוהב ואוהב, אין מי שיאמר עליה קדיש, אוי, אוי, איזה צער, איזה כאב, איזה הרגשה נוראית .

אין מי שיאמר עליה קדיש, אז בבקשה אבא, תגיד אתה את הקדיש, תגדל את שמך בעולם, שכולם יידעו שאתה המלך הגדול והטוב, וכולנו נענה אמן בקול רם .

אין מה להוסיף, ברור שחובה על כל אחד ואחד לשמוע שוב ושוב את ההספד, או יותר נכון את נאום קידוש השם שיהדהד מקצה העולם ועד קצהו .

אבל אנו נפיל תחינה לבורא עולם
הַחוֹמֶל עַל דָּל חֲמוֹל עַל דָּלוֹתָם
וְרֹאֵה שְׁפִלוֹתָם וְאֶרֶךְ גְּלוֹתָם
וְרוֹמֵם קְלוֹתָם וְהִקֵּל סִבְלוֹתָם
רַפָּא נָא אֶת שְׁבָרָם וְנַחֵם אֲבֵלוֹתָם
כִּי אַתָּה שְׁבָרָם וְאַתָּה אֵילוֹתָם